

[Statsministeren.]

Udenrigsminister K. B. Andersen sagde her i folketinget den 10. januar 1972 i besvarelse af et spørgsmål fra hr. Knud Østergaard om disse bombardementer følgende:

„Der har simpelt hen ikke tidligere i verdenshistorien inden for et så kort tidsrum på et tilsvarende begrænset område været gennemført bombardementer med en så voldsom sprængkraft.“

Dette var altså baggrunden. I slutningen af sin tale sagde kirkeministeren, at hvis Vietnam kan komme til at stå for fremtiden som et rædselsmonument over krigsvanviddet, så kan der måske i sidste ende komme en dråbe mening i dette afsind.

Jeg tror, der er mange, der er enige i den betragtning, som kirkeministeren her gav udtryk for, og jeg benytter lejligheden til at udtale håbet om, at dette må blive den lære, som vi verden over drager af denne krig.

Begivenhederne rider imidlertid hurtigt, og i dette tilfælde heldigvis. Krigen er nu endelig blevet afløst af en våbenhvile, en våbenhvile, som desværre endnu ikke er lig med fred.

Den danske regerings holdning til Vietnam-konflikten har hele tiden været klar: denne konflikt kunne kun løses ved politiske midler og ikke ved militære. Regeringens indstilling til genoptagelsen af bombardementerne i december 1972 turde også være velkendt; vi udtalte dengang vor fordømmelse. Dette er i dag fortid. Jeg håber ikke, tragedierne vil gentage sig.

Ved besvarelsen af hr. Stæhr Johansens spørgsmål vil jeg derfor benytte lejligheden til at se fremad og udtale glæde og håb om, at våbenstilstanden vil blive effektiv. Der er trods alt også grund til at udtrykke respekt for den forsoningsvilje, som konfliktens parter nu har lagt for dagen ved at nå til enighed om våbenhvile.

Jeg vil endelig udtale vort ønske om, at alle parter vil erkende og leve op til deres ansvar for, at våbenhvilen overholdes og leder til en varig fred.

Stæhr Johansen: Jeg takker statsministeren for svaret, men jeg må jo sige, at det var ikke en direkte stillingtagen til kirkeministerens tale, hvori der i modsætning til statsministeren blev taget en klar stilling for Nordvietnam mod Sydvietnam, og under-

streget, at præsident Nixon var den, der kunne gøre ende på vanviddet, men ikke havde gjort det.

Jeg vil blot gøre opmærksom på, at allerede på det tidspunkt, da de omtalte bombardementer fandt sted, hvoraf de fleste var i Sydvietnam, fordi Hanoi som den, der er aggressionsmagten, har langt flere tropper i Sydvietnam og der ingen sydvietnamesiske tropper er i Nordvietnam, havde USA gennemført en tilbagetrækning af 500.000 soldater. Og så hvad vanviddet angår, vil jeg gerne minde om, at den tidligere udenrigsminister, hr. Per Hækkerup, ved den store debat, der var om det samme spørgsmål i 1965, sagde, at hvis man tænkte sig, at USA uden at have sikret sig imod, at andre trængte ind i området, øjeblikkelig eller i løbet af meget kort tid trak sine tropper tilbage fra Vietnam, måtte man se i øjnene, at Sydvietnam ikke ville blive en fri og uafhængig stat, men en stat, der de facto blev behersket umiddelbart fra Hanoi og i høj grad fra Peking, og han fortsatte, at hvis denne udvikling får lov til at foregå, rykker den tredje verdenskrig foruroligende nær. Det var udenrigsministeren i ministeriet Krag's vurdering i 1965, da der var tale om det samme.

Nu har man fra præsident Nixons side fået gennemført en våbenhvile, men også med ansvaret for den 21 millioner store befolkning, som ikke ønsker at komme under Nordvietnam, og så betragter man det, som om han alene har ansvaret for vanviddet, selv om det formentlig er ham, der gennem rejser til Kina og Moskva har kunnet gennemføre den våbenhvile, som jeg er helt enig med statsministeren i, at vi skal glæde os over i fremtiden og håbe kan bestå. Men derfor mener jeg også, at man må fordømme, at en kirkeminister, medlem af en regering, fremsætter så ensidige og så ukorrekte oplysninger, som vedkommende minister gjorde. Jeg synes ikke, man kan tillade, at en minister i en regering, som er en regering også for alle os andre, udadtil viser for det første et ukendskab, men også en partiskhed, som åbenbart slet ikke kender grænser.

Ulla Worm: Jeg vil gerne rette et spørgsmål til statsministeren. Kirkeministeren sagde i sin udtalelse, at når vi som en af verdens rigeste nationer kan diskutere rig-